

КАМЕНИ ПРСТЕН

Гледао сам како се буде дечје очи,
Гледао сам како трчи руски хрт,
Гледао како из земље стабљика пасуља ниче,
Пуштао папирне бродиће потоцима,
Пратио их погледом,
Пратио сам одлазак магле и долазак сунца,
И све тако док нисам угледао...
Њу..кад морам и то рећи.

Пратио сам је погледом као папирни бродић потоком,
Гледао сам како полагано нестаје.
Ма, све сам гледао. Стајао и гледао.

Говорио сам да кажем живот,
Да сустигнем дечји сан а затим, брзо,
Прекријем се ћебетом преко главе.
Говорио сам да је берзој најбржи пас на свету,
Причао о рађању стабљике пасуља,
Објашњавао како сазидати велике бродове,
Казивао о лепоти сунца после одласка магле.

А једног дана сам ућутао.
Сви пси су отрчали,
Сва деца се пробудила,
Стабљике очврсле и порасле,
А магле са сунцем отпутовале папирним бродовима,
Пропустио сам да слажем – заборавио сам на ...њу.
Вода се не враћа. Увек тече низбрдо.

*

Ћутим у окамењеном животу.

Чекам достојно једног седимента.

Сваки дан је све тежи од талога бивших живота.

Камен.

Знам, али, не кајем се. Вредело је.

Ето, зато боли када се удари главом у камен.

Судар са садашњости и прошлости. Сада, у ћутању, другачије је.

Садашњост увек пролази а прошлост остаје.

Ја и сада гледам, говорим и ћутим,

Ето, од мене су направили камени прстен,

Она и не зна да ме носи на левој руци,

А ја чекам да нам се прошлости стопе после њене садашњости.

Одавде више нема повратка.

Све је далеко.

Дечје очи се буде,

Берзоји јуре кроз високе стабљике пасуља,

Бродови јарболима режу маглу,

Отвара се пут сунцу.

А она?

Скинула је камени прстен и ставила златну бурму.

Ја сам

гледао,

говорио и

ћутао.